

General | Rai Crespí | Actualitzat el 04/09/2022 a les 08:00

«Si com a home defujo canviar bolquers per preservar el meu valor afegit, qui ho farà?»

Rai Crespí, fundador d'Entre Homes, analitza la polèmica que ha aixecat el publicista Risto Mejide amb les declaracions sobre la seva paternitat

[inicicentrareport]No coneixia el podcast "*Cariño, pero ¿qué dices?*" on la influencer **Laura Escanes** i la seva parella el publicista **Risto Mejide** comparteixen fragments de la seva intimitat. Mejide es bastant conegut per les seves "actuacions" polèmiques i plenes de controvèrsies i la seva última perla, apareguda en un dels capítols d'aquest podcast, ens pot donar peu a reflexionar al voltant de qüestions referides a la paternitat exercida pels homes.

Bàsicament el que ha dit és que sempre que pot **s'escaqueja de canviar-li els bolquers** a la seva filla perquè pensa que és una activitat sense cap mena de "valor afegit" i que la considera, a més, la més ingrata.

Les **xarxes** s'han encès. La ràbia i el rebuig han emergit. Les ganes i demandes d'un món més igualitari i corresponsable, de justícia social, ens fan enfadar-nos amb aquest tipus de declaracions i pràctiques. Amb raó. Però mirem una mica més.

El primer que em surt dir és que valoro la **honestedat** en quelcom que avui en dia no està ben vist (i ell ho sap). Els que ens dediquem a acompanyar persones sabem l'important de treballar amb el que hi ha, i no amb una **imatge fictícia** que no es correspon amb la realitat. En aquest sentit, Mejide aporta realitat no maquillada i bastant representativa, ja que és una situació força estesa la que molts homes s'escaquegen de tasques de la **cura de les seves criatures**, amb la diferència que no ho reconeixen.

Paco Abril, sociòleg especialitzat en **masculinitats**, ho constata. A través d'entrevistes i diferents estudis va investigar els canvis en matèria d'igualtat quan les parelles esdevenien pares i mares i els resultats mostraven com la **corresponsabilitat disminuïa** considerablement des del naixement de la primera criatura. Els homes, fins aleshores implicats en l'**equitat en l'àmbit domèstic**, començaven a flaquejar. En aquest sentit, Mejide dona veu a una realitat prou representativa entre els homes del nostre país.

Ara, si ens centrem en el contingut el que denota la seva declaració és, en una primera instància, una gran **desconnexió de la seva filla**; una desconnexió de les seves necessitats, del seu cos, del seu sentir, del que és important per a ella.

En una segona instància el que mostra és una gran adherència als **privilegis masculins**. Si alguna cosa no em dona valor afegit, **que ho faci una altra persona**. I qui ho farà? Doncs la majoria de vegades la **dona**.

No assumir la nostra corresponsabilitat com a homes no vol dir que les coses quedin sense fer-se, sinó que **les acaben assumint terceres persones**. Així, perquè ell conservi la seva quota de valor afegit (privilegis) la seva parella ha d'ocupar l'espai del no-valor-afegit. Una mostra de com perpetuem nosaltres les **dinàmiques masclistes**.

I és que el valor, segons Mejide, resideix en fer coses per les quals se'ns reconeguim. Segons el

---

publicista "La meva filla el dia de demà no em dirà: papi, què bé em canviaves el bolquers, de veritat.". Si ens agaféssim únicament a aquesta declaració, la paternitat consistiria en una mena d'inversió per a un reconeixement futur. Llavors, la criatura es torna automàticament un **objecte** amb el qual **especular** i obtenir un **rendiment** futur. La relació humana es veu substituïda per una relació mercantil.

El valor de canviar els bolquers **no resideix en el reconeixement**. En quin món viuríem (i vivim) si fos així! Viure la paternitat com una inversió on rebré reconeixement és estar fent-ho des d'un espai molt empobrit.

La **paternitat** consisteix a donar i nodrir-se del fet d'estar donant. Un es nodreix al estar en contacte amb la pròpia capacitat amorosa d'estar donant, present, constant, tendre i clar. D'això va la paternitat. I de veure com aquest donar es reflecteix en el benestar i el desenvolupament sa, enèrgic i ple de les nostres criatures.

Què pot haver passat perquè un home **no estigui connectat amb les necessitats de la seva filla**? Doncs que probablement no ho estigui amb les seves (amb les profundes, humanes, per suposat). I aquí és on l'**estructura patriarcal** (i en aquest cas mercantil) se'ns cola en la paternitat. El psiquiatra Wilhem Reich ho anomenava la **plaga emocional**, una estructura empobrida que es transmet de generació en generació.

I no voldria acabar sense dir que tots els pares (i mares, per suposat) tenim dret a que hi hagi coses que ens **costi més o menys. No ens ha d'encantar tot el que comporta la cria de les nostres criatures**. Per exemple, a mi a vegades em costa alguns dels jocs simbòlics de la meva filla. Però sé que té un valor immens per ella i procuro dedicar-li temps i presència.

I aquí entra la gran oportunitat de la **paternitat**. Puc mirar el que em costa per veure el que té a veure amb mi, i així conèixer-me una mica més i poder acompanyar d'una manera més completa. En lloc d'**escaquejar-me**, travessar-ho.

I és que el món necessita homes que **encarin la paternitat**, no que la defugin.

[info]**Rai Crespí** és pare, terapeuta i fundador d'Entre Homes. Segueix-lo a les xarxes[info]
[ficientreport]